

”Vilde med færøsk kunst”

Støtteforeningens kunstudvalg på Hirtshals Fyr har endnu engang formået at hente kunstnere til en fantastisk udstilling i Assistentshuset. Årets påskeudstilling rummer værker af fire færøske kunstnere, tre malere og en skulptør.

Ligesom Hirtshals Fyr er begejstret for de færøske kunstnere, har de kastet deres kærlighed på den høje bygning og området ud mod Skagerrak.

Der er mange i Hirtshals, som står bag den færøske udstilling. Støtteforeningen har således modtaget bidrag og hjælp af økonomisk karakter fra Smyril Line, Blue Water Shipping, Spar Nord, Jyske Bank og Nordjyske Medier.

Selv om man næsten kan tale om ”morgen-fernisering” var mange mødt op lørdag kl. 10 for at markere åbningen på årets Påskeudstilling.

Efter at kunstudvalgets formand, Henny Nielsen, havde budt velkommen, var det mag. art. Anne Lie Stokbro, der holdt åbningstalen, som gengives her:

- I mandags var jeg i Aalborg for at holde foredrag for en flok pensionister. Jeg var indkaldt på afbud, og havde sammen med arrangøren aftalt, at jeg i denne snævre vending skulle fortælle noget om, hvorfor nogle kunstværker finder vej ind i vores fælles bevidsthed, noget om, hvordan moderne kunst ikoniseres. Det er faktisk et ret godt foredrag, og jeg glædede mig til at holde det.

Før foredraget gik i gang, var der en af tilhørerne, der spurgte, om jeg vidste noget om færøsk kunst, for så ville de gerne bestille mig til næste sæson. Jeg kunne svare, at jeg da kendte lidt til området og faktisk havde holdt foredrag om det før. Ærgerligt, at du ikke kan fortælle om det nu, så, for vi er en flok, der skal til Færøerne i maj, lød svaret.

Nu er det sådan, at man som foredragsholder kun behøver at medbringe et lillebitte USB-stik, når man skal vise billeder, og på min stick ligger alle mine foredrag, så vi lavede lige om, så gruppen hørte om færøsk kunst i stedet for, ganske vist uden manuskript, men det gik endda.

Når jeg bringer den historie op her, så er det, fordi den viser en interesse for færøsk kunst, som jeg møder igen og igen. De danske kunstpublikummer er vilde med den færøske kunst. Man kan fundere over, hvorfor det er sådan – ud over at der jo er tale om kunst af høj kvalitet. Er det noget med udtrykkene, er det noget med motiverne, er det farverne, stemningen? Alle disse ting spiller nok ind, men det er samtidigt absurd at se sådan på det. Færøsk kunst er jo blot en samlebetegnelse, bagved ligger kunstnere i deres egen ret, der yder deres eget, enestående bidrag til kunstscenen og til kunsthistorien. At sætte dem i bås som ”færøsk

kunst” er lige så begrænsende, som at skære al dansk, amerikansk eller kinesisk kunst over en kam. Når det alligevel sker, hænger det nok sammen med, at færøsk kunst har opnået ikonstatus. Vi har som danske kunstpublikummer en fælles idé om, hvad færøsk kunst står for, vi ved på sin vis, hvad vi kan forvente: Stærke landskabsabstraktioner, der indfanger det ubændige, landskabelige drama oppe midt i Nordatlanten. Vi forventer farve, heftighed i udtrykket, ekspressivitet, gang i den. Og vi forventer variation over vore forventninger.

Og det er disse variationer, der gør, at ”Færøsk kunst” blot er en samlebetegnelse, der pirrer vore forventninger, men som heldigvis ikke altid **giver** os det, vi forventer. Kunsten udvikler sig på Færøerne ligesom alle andre steder, nogle kunstnere forvalter en kunstnerisk arv efter eget temperament og ambition, andre kunstnere søger væk fra traditionen og bryder nyt land. Nogle kunstnere undergår store forandringer, mens andre med små, sikre skridt udvikler deres kunst mod nye retninger. At de kommer sammen sted fra, betyder intet – og det betyder alt, for vi har alle en bagage med, og det lige meget om vi vælger at bygge videre på det, vi har i posen, eller vi vælger at lade posen ligge og lidt efter lidt samle nyt op.

Begge dele er repræsenteret på Fyrets påskeudstilling, så velkommen til en udstilling med fire kunstnere, som kommer fra Færøerne.

Eydun av Reynis malerier er abstraktioner over landskab og vejrlig, over hårde fjelde, brusende vand og fjerlet tåge, som han oplever det på Færøerne. Med brede strøg, lag på lag af fed og næsten gennemsigtig farve opbygger han en billedmæssig arkitektur, der langt tilbage har sit afsæt i naturen, men nu gennem årene er blevet kondenseret til farve, form og en altomsluttende stemning.

Torbjørn Olsens værker er ligeså vel abstraktioner, over udsigten fra atelieret ned over Torshavn, eller indsigten i atelieret, når en model poserer for kunstnerens skarpe blik. Penslens frie fabulering over lærredet, farvers og formers både harmoniske og disharmoniske møde skaber dynamik og intensitet, der lader os vide, at her er det blevet **malet**.

Hans Pauli Olsen arbejder vedvarende med menneskeskikkelsen, især kvindekroppen, som i helfigur eller i fragmenteret form synes at vokse op af eller bryde sig vej ud gennem materialets grundfjeld. Kontrasten mellem det forarbejdede, glatte og det modellerede, livfulde og organiske, skaber både spændstighed og underfundighed i værkerne, noget der også understreges af de til tider næsten brutale afskæringer.

Den sidste kunstner på denne påskeudstilling, Hansina Iversen, har valgt andre veje end sine tre medudstillere. I modsætning til sine mandlige kolleger, der alle har uddannet sig i Danmark, er Hansina Iversen uddannet på akademier i Island og i Finland. Hendes kunst har så at sige sluppet figurationen og viser, lidt som råvarerne i den molekylære gastronomi, maleriets fundamentale byggestene, farve og form som det, de også er, abstrakte størrelser, der i en kyndig kunstners hånd kan få liv, styrke og karakter.

Det, der gør netop denne udstillings sammensætning af færøske kunstnere så god, er, at den viser spændvidden i landets kunst lige nu, viser, at fællesbetegnelsen "færøsk kunst", er lige så rummelig, som den er nødt til at være.

